

[Villumsen.]

hvorvidt man ønsker Spørgsmaalet løst derved, at alle Sygekasser faar en Pligt til at oprette Begravelseskasser, eller man ønsker at gøre Begravelseshjælpen til en almindelig vedtægtsmæssig Ydelse inden for Kasserne, er Udvalget nøjedes med at henvise Spørgsmaalet til en nærmere Overvejelse i Socialministeriet.

Et andet og for Sygekasserne mere ømfindtligt Spørgsmaal er Spørgsmaalet om de saakaldte bidragydende Medlemmers Stilling i Sygekasserne. Naar jeg anvender Benævnelsen „saakaldte“, er det, fordi det sikkert aldrig har været Lovens Mening, at denne Klasse af Medlemmer skulde omfatte andre end dem, som paa Grund af deres Indtægter ikke opfylder Betingelserne for at være nydende Medlemmer.

Saadan har Udviklingen siden 1. Oktober 1933, da Socialreformen traadte i Kraft, imidlertid ikke forment sig. En af Sygekassedirektoratet foretagen Undersøgelse viser, at Antallet af bidragydende Medlemmer i Sygekasserne er stærkt stigende. Før Lovens Ikrafttræden 1. Oktober 1933 betød deres Antal uendelig lidt. Der var nemlig kun 2 250 saadanne Medlemmer. Ved Udgangen af Aaret 1934 var der 200 000 og ved Udgangen af 1935 262 000. At der skulde komme en Stigning, naar det blev Lovpligt at være Medlem af en Sygekasse, er en Selvfølge, og hvis de 262 000 bidragydende Medlemmer alle var bemidlede, vilde der ikke være noget at bemærke, men det er aldeles givet, at saadan er Forholdet ikke. Inden for Sygekasserne regner man med, at højt regnet 150 000 af de bidragydende Medlemmer er bemidlede; de resterende 112 000 er dels unge Mennesker, som mener om sig selv, at de ikke har nogen større Chance for at blive syge, og derfor venter med at lade sig optage som nydende Medlem, til der viser sig Sygdomstegn, dels de daarlige Betalere, som glider over som bidragydende Medlemmer, grundet paa Kontingentrestance. At hele dette Forhold kan blive Kilden til øgede Udgifter for Sygekasserne, kan sikkert enhver se, og jeg tror ogsaa, at der inden for Udvalget er Vilje til at hjælpe Sygekasserne ud over denne Kalamitet. Spørgsmaalet er da vel, hvor drastiske de Foranstaltninger skal være, som skal træffes i saa Henseende.

Ærede Medlemmer kender sikkert Sygekassefolkens Indstilling. Den gaar ud paa, at der skal præsteres en Helbredsattest, naar man fra at være bidragydende Medlem ønsker at overgaa til at være nydende Medlem. Vi har drøftet hele dette Spørgs-

maal indgaaende i Udvalget, og Drøftelserne er resulteret i, at hele Udvalget har tiltraadt det af det konservative Mindretal oprindeligt stillede Ændringsforslag, gaaende ud paa at forlænge Ventetiden ved Overgang fra bidragydende til nydende Medlem fra 6 Uger til 6 Maaneder. Vi haaber, at det vil vise sig at være tilstrækkeligt. Skulde dette ikke holde Stik, maa Socialministeriet tage Spørgsmaalet op paa ny. Maaske kunde man med Hensyn til dem, der har Vanskelighed ved at betale Kontingentet, naa noget gennem et Samarbejde imellem Sygekasserne og de sociale Udvalg. Det drejer sig jo dér navnlig om dem, der er syge, og skattemæssigt ikke mindst om dem, der er arbejdsløse. Nu kan det aldrig blive det sociale Udvalgs Opgave et tilkalde Klienter, men for deres Vedkommende, som i Forvejen er under den sociale Forsorg vilde det sikkert være hensigtsmæssigt, hvis Sygekasserne til enhver Tid holdt det sociale Udvalg à jour med Restancerne.

Et tredie Spørgsmaal, vi har drøftet i Udvalget, er Spørgsmaalet om Fordelingen af Udgifterne til Fribefordring i Henhold til Folkeforsikringslovens § 17. Alle er enige om, at det er en Udgift, som hviler med højst ulige Tynge paa de forskellige Kommune-grupper, og at det som Følge deraf er en Udgift, som er egnet for mellemkommunal Refusion. Vanskeligheden ved Løsningen af Spørgsmaalet er rent teknisk. Egentlig burde Udgiften have været med i den fælleskommunale Udligning, men det er for sent at faa den med dér, da Loven derom jo nu er traadt i Kraft. Folkeforsikringslovens Regel vedrørende Fordelingen af Udgifterne til Invalide- og Aldersrente med $\frac{4}{7}$ paa Staten, $\frac{2}{7}$ paa den mellemkommunale Refusion og kun $\frac{1}{7}$ paa Opholdskommunen, er ikke allerbedst egnet for dette Spørgsmaals Vedkommende, fordi det vil være rimeligt, at Opholdskommunen paa-tager sig en noget større Del af Udgiften, end der er forudsat i Folkeforsikringsloven. Udvalget foreslaar derfor Forsorgslovens Refusionsregel anvendt: $\frac{1}{3}$ af Udgiften hvilende paa Opholdskommunen og $\frac{2}{3}$ anmeldt til Refusionsforbundet.

Det er i det væsentlige, hvad vi i Udvalget er blevet enige om, men tilbage bliver de 3 Hovedspørgsmaal: Aldersgrænsens Nedsættelse for Aldersrentenyderne fra 65 Aar til 60 Aar, Forøgelsen af det personlige Til-læg fra 5 til $7\frac{1}{2}$ pCt., og Huslejhjælpen paa de 5 pCt.

Med Hensyn til det første Spørgsmaal betyder Mindretallets Ændringsforslag ikke